

Povești de munte

Drumul spre stână trecea prin pădure, iar prin pădure, ce mai privești!! Copaci uriași, păsările mii care se întreceau în cântul lor și cucul care desigur își striga fratele. Era răcoare, umbră și miros de flori. Peisajul care se deschidea sub ochii lui Alex era minunat. Trecură de pădure și apoi după o cotitură zăriră stâna. Căinii de la stână i-au simțit și au ieșit în întâmpinarea lor lătrând.

- Bunicule, bunicule, mi-e frică, spuse Alex și s-a lipit de bunicul.

- Nu-ți fie frică, că nu fac nici un rău, ei își fac datoria. Au ajuns în fața stânei, dar căinii tot mai lătrau, ca și cum i-ar fi întrebat cine sunt, ce vor, de unde sunt și ce caută pe teritoriul lor.

Din stână ieși un bărbat înalt, cu mustață mare, răsucită și brumată. Era baciul Ion. Baciul este un om din sat, dar e un om deosebit și cu credință în Dumnezeu. Iarna, când nu este la stână vine la biserică în fiecare duminică și la sărbători, iar când trebuie să meargă cu oile la stână, cheamă preotul care face rugăciuni și stropește oile cu agheasmă.

Când l-au zărit pe baci căinii s-au oprit din lătrat și s-au depărtat.

- Bună ziua baciule și bine v-am găsit, zice bunicul.

- Bună să vă fie inima și bine ați venit, zice baciul. Ce vânt vă aduce?

- Baciule, am venit să vedem și noi cum este la stână. Alexandru este nepotul meu și este curios să vadă cum este viața la stână.

- Oile sunt la păscut. Ne bucurăm de cei care trec pe la noi. Pentru

că ați venit astăzi vă servesc cu caș dulce, cu urdă dulce și balmoș. Dacă veneați miercuri sau vineri, nu vă dădeam de dulce pentru că noi ținem post pentru binele sufletelor noastre și sănătatea oilor. Eu știu că la oraș aveți multe bunătăți, dar noi vă servim cu dragoste cu tot ce avem mai bun.

În câteva clipe baciul aprinde focul, pune ceaunul cu apă pe chirostei, presară mălai și acoperă cu un capac ca să nu sară cenușă în ceaun. În câteva clipe mămăliga este gata și o răstoarnă pe un prosop curat, întins pe masă. Baciul pune din nou ceaunul pe chirostei și toarnă laptele pentru fiert. Între timp așează pe masă străchinile, lingurile și, după ce au făcut rugăciunea, au început să mănânce.

Și cum stăteau de vorbă, iată că se aud sunete de tălângi și de clopote. Veneau oile în șirag, înghesuindu-se una în alta. Unele oi și unii berbeci aveau clopote sau tălângi la gât. Fiecare scotea un alt sunet, iar sunetele lor păreau că se întrec, dornice să compună o adevărată simfonie. Tălăngile se pun la oile care merg primele pentru ca celelalte să se ia după ele, dar și pentru ca să le găsească mai ușor pe cele care se pierd.

Pe o porțiță larg deschisă oițele intrau și știau să ajungă la țarc. După ce au intrat o parte din oi, strungarul, căci așa se numește cel ce mână oile la strungă, a închis poarta. Cei doi ciobani și baciul s-au așezat pe scăunele de lemn și, prin două urdigăi, puneau urdinișul în gălețile de lemn. Ciobanii mulgeau oile și adunau laptele din jumătatea de zi.

Alex se uita mirat. Laptele, înspumat, degaja un miros de flori de câmp. După ce au terminat de muls oile, baciul i-a întrebat dacă le-a plăcut brânza, și le-a povestit cum strecoară laptele și îi pune cheag. Îl lasă cam o oră să se închege bine, apoi îl strecoară în altă pânză curată și se lasă la scurs zerul. Așa iese cașul. Îl lasă să se zvânte și-l pune pe comarnic, un fel de grătar din vergi de stejar. Zerul rămas se pune într-un cazan, se fierbe și uite așa se face urda.

Toți l-au ascultat cu atenție. Baciul le-a dat o lecție de ospitalitate pe care oaspeții nu o pot uita. La urmă de tot, zâmbind, a început să cânte:

*Uite-așa se face-un caș,
Din flori de pe imaș,
Din mână de ciobănaș,
Ce cântă din fluieraș
Și bea apă din izvoaraș
Și-i mândru și drăgălaș,
Voinicelul ciobănaș.*

